

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobkyne **J.**, bytom **K.**, *zastúpenej súdom ustanoveným zástupcom JUDr. L. B., advokátom so sídlom S.*, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie slobody č. 6, P. O. BOX 100, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia bývalého Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 26. februára 2008, č. 9799/7246-2/530/Pa na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súde v Bratislave zo 16. júna 2010, č. k. 2S/181/2008-119, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súde v Bratislave zo 16. júna 2010, č. k. 2S/181/2008-119 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného bývalého Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 9799/7246-2/530/Pa z 26. februára 2008, ktorým žalovaný potvrdil

rozhodnutie Krajského stavebného úradu v P. zo dňa 14. decembra 2007 č. 2007-674/4219/16/SP-VB o zamietnutí návrhu žalobkyne na obnovu stavebného konania.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 67c ods. 5 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) a § 62 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), vychádzajúc zo zákonných predpokladov pre obnovenie právoplatne skončeného stavebného konania, ktorým v zmysle uvedených procesných ustanovení stavebné konanie podlieha, a ktorými je zistenie nových skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo, zistenie nových skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo dodatočne, po právoplatnom skončení pôvodného konania, pričom musí ísť o také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Zákon teda vyžaduje, aby išlo o nové skutočnosti alebo dôkazy takej kvality, ktoré keby sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli by zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. Navyše je potrebná existencia objektívneho dôvodu, ktorý znemožnil účastníkovi konania uplatniť konkrétnu skutočnosť alebo dôkaz v pôvodnom správnom konaní, či už v prvostupňovom, alebo opravnom. Obnova konania je mimoriadny spôsob preskúmania právoplatného rozhodnutia správneho orgánu, ktorý sa uplatní vtedy, ak v ukončenom správnom konaní nebol náležitým spôsobom zistený skutočný stav veci, alebo ak nerešpektovanie procesných podmienok stanovených zákonom vzbudzuje pochybnosti o objektivite konania. Prostredníctvom obnovy konania teda možno riešiť predovšetkým skutkové nedostatky správneho rozhodnutia vyhodnotením nových skutočností alebo vykonaním dôkazov, ktoré neboli známe a uplatniteľné v pôvodnom konaní.

Krajský súd sa po preskúmaní veci stotožnil s názorom žalovaného, že v prejednávacom prípade uvedené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania o dodatočnom povolení stavby splnené neboli, pretože doklady predložené žalobkyňou spolu s návrhom na obnovu konania nemožno považovať za také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby. Niet ani dôvodu, pre ktorý by tieto skutočnosti a dôkazy žalobkyňa nemohla uplatniť bez svojho zavinenia v pôvodnom konaní. Podstata tvrdení žalobkyne spočíva vtom, že oporný múr povolený dodatočným stavebným povolením stojí z väčšej časti na pozemku vo vlastníctve žalobkyne, a tým neoprávnene zasahuje do jej vlastníckeho práva. Svoje tvrdenia žalobkyňa dokladá predovšetkým po realizačným zameraním oporného múru, ktoré spochybňuje umiestnenie tejto stavby výlučne na pozemku stavebníkov. Tento doklad je však v rozpore so staršími údajmi v katastrálnom operáte, predovšetkým s geometrickým

plánom č. 00222585-232/96 zo dňa 30. mája 1996. Tieto údaje spolu s vyššie opísanými geodetickými podkladmi týkajúcimi sa vytyčenia hranice medzi spornými pozemkami, ktoré Krajský stavebný úrad v P. obstaral v konaní o dodatočnom povolení predmetnej stavby preukazujú, že oporný múr stavebníkov nezasahuje do susedného pozemku vo vlastníctve žalobkyne. Tu treba dať za pravdu žalovanému, že orgány štátnej stavebnej správy nie sú oprávnené rozhodovať o priebehu hraníc pozemkov a v zmysle § 67c ods. 5 katastrálneho zákona môžu vychádzať iba z platného katastrálneho operátu, ktorého údaje sú v danom prípade v rozpore s tvrdeniami žalobkyne a ňou predloženými dokladmi. Preto, ak žalobkyňa naďalej tvrdí, že dodatočne povolená stavba sa nachádza neoprávnene na jej pozemku, môže sa domôcť ochrany iba vlastníckou žalobou na miestne príslušnom civilnom súde, ktorý je za danej situácie ako jediný oprávnený posúdiť, kadiaľ presne vedie hranica medzi spornými pozemkami, teda pozemkom vo vlastníctve žalobkyne a pozemkom patriacim stavebníkom. Preto žalovaný správne konštatoval, že až na podklade právoplatného rozhodnutia súdu by mohli orgány správy katastra zmeniť priebeh hranice vyznačenej v katastrálnom operáte a túto skutočnosť by mohli následne vyhodnocovať orgány štátnej stavebnej správy. Na uplatnenie svojho nároku na súde bola napokon žalobkyňa aj odkázaná v odvolacom konaní, týkajúcom sa dodatočného povolenia stavby oporného múru, ktoré bolo z tohto dôvodu prerušené, pričom žalobkyňa si toto právo na súde neuplatnila. Možno teda konštatovať, že vychádzajúc z platných údajov v katastrálnom operáte nemohli žalobkyňou predložené doklady pripojené k návrhu na obnovu konania privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie v konaní o dodatočnom povolení predmetnej stavby, nakoľko orgány štátnej stavebnej správy sú aktuálnymi údajmi katastrálneho operátu viazané. Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania neboli splnené ani z pohľadu namietaných nedostatkov v skutkových zisteniach tvoriacich podklad pre rozhodnutie o dodatočnom povolení predmetnej stavby, ani z pohľadu tvrdených porušení procesných práv žalobkyne. Nakoľko bolo napadnuté rozhodnutie vo veci obnovy konania vydané v súlade so zákonom a námietky žalobkyne neodôvodňovali zrušenie tohto rozhodnutia, súd postupoval podľa § 250j ods. 1 OSP a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na neúspech v konaní nepriznal súd žalobkyňi právo na náhradu trov konania.

Tento rozsudok krajského súdu napadla v zákonnej lehote podaným odvolaním žalobkyňa domáhajúc sa jeho zmeny, vyhovenia žalobe a priznania náhrady trov konania.

Vyslovila nesúhlas s právnym názorom krajského súdu tvrdiac, že jej právo je možné uplatniť a realizovať aj v tomto konaní a domáhať sa zrušenia rozsudku a povolenia obnovy konania. Žalobkyňa je toho názoru, že nový geometrický plán, geodetické porealizačné zameranie ako aj vyhlásenie svedka A. sú takými novými skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Žalobkyňa sa domnieva, že aj v správnom konaní, v konaní o dodatočnom povolení stavby sú orgány, ktoré rozhodujú vo veci povinné skúmať evidentný a nepochybný zásah do vlastníckeho práva dotknutého účastníka konania. V prípade, ak ide o zjavný zásah do vlastníckeho práva a túto okolnosť žalobkyňa nepochybne preukázala geometrickým plánom č. 00222585-232/96 zo dňa 30. mája 1996, je podľa názoru žalobkyne správny orgán povinný túto skutočnosť pri rozhodovaní v merite veci brať do úvahy a nevydať dodatočné stavebné povolenie. V takýchto prípadoch predsa nie je možné, aby správny orgán pri rozhodovaní čakal na podanie žaloby na určenie priebehu hranice, resp. neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva a predovšetkým na právoplatné rozhodnutie súdu, čo niekedy môže trvať aj viac než 5 rokov. Ak by aj takýto postup bol zákonný, správny orgán nemôže v prípade evidentného zásahu do vlastníckeho práva dodatočne vydať stavebné povolenie.

Z uvedených dôvodov preto žalobkyňa považuje rozhodnutie súdu za nesprávne a protizákonné. Žalobkyňa je toho názoru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, čím sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP.

Žalovaný (ktorým sa na základe § 40d ods. 1 písm. b/ zákona č. 37/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, stalo na čas od 01. júla 2010 do 31. októbra 2010 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, nakoľko na neho prešla pôsobnosť zrušeného Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky v oblasti verejných prác, v oblasti stavebného poriadku a územného plánovania okrem ekologických aspektov) vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 1 a ods. 2 správneho poriadku uviedol, že trvá na tom, že zákonom stanovené predpoklady nevyhnutné pre povolenie obnovy konania neboli naplnené. Žalobkyňou uvedené nové dôkazy a skutočnosti nie sú podľa žalovaného takého charakteru, aby mali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Nestotožnil s názorom žalobkyne, podľa ktorého aj v správnom konaní, v konaní o dodatočnom povolení stavby sú orgány, ktoré rozhodujú vo veci povinné skúmať evidentný a nepochybný zásah do vlastníckeho práva dotknutého účastníka, a že správny orgán je povinný túto skutočnosť pri rozhodovaní vo veci brať do úvahy a vydať

dodatočné stavebné povolenie. Uvedenému tvrdeniu sa už v dostatočnej miere venovali pri svojom rozhodovaní tak správne orgány ako aj Krajský súd v Bratislave. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky s vyjadrením žalobkyne nesúhlasí a zastáva názor, že podané odvolanie nemá žalobkyňou uvedené ani iné náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2 OSP. Vzhľadom k vyššie uvedenému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2S/181/08-119 zo dňa 16. júna 2010 potvrdil, alebo aby žalobkyňou podané odvolanie z dôvodu nesplnenia zákonom stanovených dôvodov na jeho podanie v zmysle § 218 ods. 1 písm. a/ OSP odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predovšetkým Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že predmetom preskúmacieho konania v danej veci je zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov vydaných na základe návrhu žalobkyne na obnovu konania podľa § 62 správneho poriadku.

Predmetom preskúmania súdom v tomto prípade môžu preto byť len rozhodnutia vydané v konaní o obnove konania, nie pôvodné rozhodnutie správneho orgánu, ktoré bolo žiadosťou o obnovu konania napadnuté; úlohou súdu v takomto preskúmacom konaní nie je riešiť otázku zákonnosti predchádzajúcich rozhodnutí z hľadiska ich obsahu. Žaloba sa teda pripúšťa len v otázke, či sa návrhu na obnovu konania malo alebo nemalo vyhovieť.

Inštitút obnovy konania je mimoriadnym opravným prostriedkom proti právoplatnému rozhodnutiu, ktoré sa obnoví na žiadosť účastníka konania (ako tomu bolo v danom prípade) alebo z úradnej moci. Účelom obnovy konania je odstránenie uvedených nedostatkov a vydanie nového meritórneho rozhodnutia. So zreteľom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, v porovnaní s odvolaním (rozkladom) správny poriadok ustanovuje

určité obmedzenia (dôvodom obnovy môžu byť len skutočnosti ustanovené v správnom poriadku, časové limity na uplatnenie podnetu a pod.).

Všeobecnými predpokladmi obnovy konania sú:

- a) existencia právoplatného rozhodnutia. Týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť rozhodnutie, ktoré nie je formálne právoplatné. Návrh na obnovu konania, ktorý by smeroval proti neprávoplatnému rozhodnutiu, by bolo treba považovať za odvolanie (rozklad). Správny poriadok nepodmieňuje uplatnenie návrhu na obnovu konania využitím riadnych opravných prostriedkov (odvolanie, rozklad);
- b) existencia aspoň jedného z taxatívne ustanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto podnet zamietnuť;
- c) existencia oprávneného subjektu, ktorý podal návrh na obnovu konania. Oprávneným subjektom na podanie návrhu na obnovu konania je len účastník pôvodného konania. Ak je účastníkov viac, je ním len ten, u ktorého sa vyskytol niektorý zo zákonných dôvodov obnovy konania. Pojem účastník konania je definovaný v § 14. Oprávneným subjektom je aj správny orgán, ak nariaduje obnovu z dôvodov verejného záujmu;
- d) dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a to tak subjektívnej, ako aj objektívnej;
- e) neexistencia dôvodov, pre ktoré je obnova konania neprípustná. Týmito dôvodmi sú udelenie súhlasu na občianskoprávny alebo pracovnoprávny úkon, prípadne rozhodnutie vo veci osobného stavu, ak bol účastník dobromyseľný.

Inštitút obnovy v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku je mimoriadnym opravným prostriedkom pre účely, ak nové skutočnosti a dôkazy privodia (môžu privodiť) skutkovú zmenu v konaní.

Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť buď vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo preto, lebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť (dlhodobá neprítomnosť svedka, nedostupná listina a pod.). Za nové skutočnosti alebo dôkazy na účely obnovy konania však nemožno považovať také skutočnosti alebo dôkazy, o ktorých účastník v čase pôvodného konania vedel, ale z akéhokol'vek dôvodu ich neuplatnil.

Zároveň treba zdôrazniť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Ak by tieto skutočnosti vznikli až po právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia, nemohli by byť dôvodom na obnovu konania. Takéto skutočnosti by však mohli odôvodňovať začatie nového konania, v ktorom by sa o veci vydalo nové rozhodnutie.

Podmienkou na obnovu konania podľa písmena a/ § 62 správneho poriadku je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu.

Z pripojených administratívnych spisov mal najvyšší súd zhodne s krajským súdom za preukázané, že dňa 30. júla 2006 vydalo mesto P. ako stavebný úrad pod č. P 2006/98/KČ/15 rozhodnutie, ktorým stavebníkom MVDr. M. P. a manželke MUDr. M. P. dodatočne povolilo stavbu: „Oporný múr medzi pozemkami parc. č. X. a X.“ umiestnenú na pozemku parc. č. X. v k. ú. P.. Odvolania žalobkyne i stavebníkov Krajský stavebný úrad v P. rozhodnutím č. 2006/507/3667-8/SP-BUJ zo dňa 21. novembra 2006 zamietol a dodatočné stavebné povolenie potvrdil.

Obsahom administratívnych spisov bola dostatočne preukázaná i skutočnosť, že správne orgány oboch stupňov v stavebnom konaní o dodatočnom povolení stavby vytvorili žalobkyni dostatočný priestor pre realizáciu jej procesných práv na uplatnenie námietok voči dodatočnému povoleniu predmetnej stavby. Všetkými námietkami žalobkyne sa správne orgány vyčerpávajúco zaoberali a svoje závery aj vo vydaných rozhodnutiach náležite odôvodnili. K námietke žalobkyne týkajúcej sa porušenia hranice medzi pozemkami parc. č. X. a X. realizovaným oporným múrom krajský stavebný úrad konštatoval, že táto námietka bola posúdená aj na základe stavebníkmi doloženého vytyčovacieho náčrtu spracovaného firmou G. P., overeného autorizovaným geodetom a kartografom Ing. F. H., ako aj následnými dvomi kontrolnými meraniami, realizovanými G. P. a P., s. r. o., v ktorých sa zhodne uvádza, že okrem iného aj stavba oporného múru je postavená na pozemkoch príslušných majiteľov v tolerancii dovolených odchýlok tvorby katastrálnej mapy v katastrálnom území P.. Krajský stavebný úrad v P. sa pokúsil o dosiahnutie zmiery medzi žalobkyňou a stavebníkmi vo veci spornej hranice pozemkov a rozhodnutím č. 2006-507/3380-4/SP-BUJ z 13. októbra 2006 prerušil odvolacie konanie a odkázal žalobkyňu na súd alebo iný príslušný orgán na rozhodnutie v spornej veci, pričom zároveň žalobkyňu

upozornil, že ak v stanovenej lehote nepredloží dôkaz o podaní návrhu na rozhodnutie vo veci priebehu hranice medzi spornými pozemkami, odvolací orgán si o námietke urobí úsudok sám a vo veci rozhodne. Žalobkyňa uviedla, že v predmetnej veci sa s podnetom obrátila na príslušný katastrálny úrad, ktorý ju odkázal na podanie vlastníckej žaloby na súd. Žalobu na súde však žalobkyňa nepodala.

Najvyšší súd po oboznámení sa so samotnými odvolacími dôvodmi žalobkyne vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojených administratívnych spisov ako a súdneho spisu nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s nimi stotožnil v celom rozsahu (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a v odôvodnení svojho rozsudku sa obmedzil len na právne vyhodnotenie a posúdenie veci, či bol alebo nebol daný zákonný dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle § 62 správneho poriadku.

Najvyšší súd opätovne dáva do pozornosti žalobkyne, že správny orgán v stavebnom konaní a od 15. apríla 2004 ani v konaní katastrálnom nie je oprávnený riešiť spory o hranice pozemkov. Tieto môže riešiť iba všeobecný súd v rámci určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ OSP. Krajský stavebný úrad v P. v konaní o dodatočnom povolení stavby sledujúcej ochranu práv žalobkyne ako aj stavebníkov MVDr. M. P. a MUDr. M. P. rozhodnutím č. 2006-507/3380-4/SP-BUJ z 13. októbra 2006 takúto možnosť žalobkyňi dal, avšak žalobkyňa túto možnosť nevyužila.

Najvyšší súd poukazuje na to, že každý demokratický štát ochranu subjektívnych práv len ponúka, ale nevnučuje a že „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To plne platí aj pri uplatňovaní zákonných procesných práv podľa § 137 stavebného zákona, ak sa námietky týkajú vlastníckych a užívacích práv k pozemkom a stavbám, o ktorých podľa právneho poriadku prináleží rozhodovať súdu v občianskom súdnom konaní.

Z týchto dôvodov nebol preto daný ani zákonný dôvod na obnovu stavebného konania v zmysle zhora citovaného ustanovenia § 62 správneho poriadku a uvedených zásad k tomuto ustanoveniu, ako sa mylne domnieva žalobkyňa, nakoľko žalobkyňou tvrdený dôvod obnovy stavebného konania nemožno považovať za takú skutočnosť, resp. dôkaz, ktoré žalobkyňa nemohla uplatniť v pôvodnom konaní.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v danej veci nerozhodol svojvoľne ani protizákonne. Naopak, najvyšší súd má za to, že namietaný rozsudok krajského súdu je akceptovateľným a udržateľným spôsobom odôvodnený, a preto nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a z týchto dôvodov napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Týmto rozhodnutím však nie sú dotknuté práva žalobkyne na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko, ako správne uviedol krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ak žalobkyňa naďalej tvrdí, že dodatočné povolená stavba sa nachádza neoprávnene na jej pozemku, môže sa domôcť ochrany svojho vlastníckeho práva žalobou na miestne príslušnom okresnom súde, ktorý je za danej situácie ako jediný oprávnený posúdiť v rámci vlastníckej žaloby prípadný sporný priebeh hranice medzi pozemkom vo vlastníctve žalobkyne a pozemkom patriacim stavebníkom – manželom P..

Záverom najvyšší súd dáva ešte do pozornosti nové označenie žalovaného, ktorým je s účinnosťou od 01. novembra 2010 „Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky“ (§ 8 zákona č. 403/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobkyňa

v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 25. augusta 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková